

... alebo o tom, kde, ako a čím začať.

BOŽIE SLOVO:

(Mt 18,19-20 SSV)

Čítanie zo svätého evanjelia podľa Matúša: *Ak budú dvaja z vás na zemi jednomyselne prosiť o čokoľvek, dostanú to od môjho Otca, ktorý je na nebesiach.* ²⁰ *Lebo kde sú dvaja alebo traja zhromaždení v mojom mene, tam som ja medzi nimi.* Počuli sme Božie slovo!

ÚVAHA:

(na doplnenie www.inky.sk, úvahy/katechézy č. 367, 372, 373, 375, 501)

Uverili sme. Rozhodli sme sa. Vážne, s odvahou verne vytrvať. Je čas začať konať. Čo presne?

STRETAŤ SA. Naším cieľom je jednota podľa vzoru Trojice. Nie je možné ale byť takto jedno, ak spolu nežijeme a ak sa dôkladne a dôverne nepoznáme. A to nie je možné, ak sa najprv nestretieme. Nie je možné takúto jednotu vytvoriť len tým, že na sv. omši sedíme v laviciach v jednom kostole a potom, po omši, sa pred kostolom pozdravíme a prehodíme pár slov. Musíme ísť ďalej. „Stretko“ je preto prvý krok. Nie je to ešte spoločenstvo (či komunita, ako ľudom žijúcim takúto jednotu odborné hovoria). Je to ale semienko, z ktorého spoločenstvo vyrastie a bez ktorého by nevyrástlo nikdy.

KOLKÍ? Najmenší počet sú dvaja, tak, ako to povedal Ježiš v úvodnom slove. Hans Buob k tomu hovorí: *„Postačí teda, ak (kdekoľvek, v zhromaždení, v meste alebo na vidieku) sa dvaja spolu stretnú v Kristovej jednote. Práve toto je počiatok tajomstva Cirkvi.“* Nemalo by nás byť ale ani príliš veľa. Naša schopnosť tvoriť spoločenstvo je obmedzená. Vidieť to na svadbách, oslavách, párty či recepciách: Ak je nás tak do desať, sme spolu a spoločne sa zhovárame. Ak je nás ale viac, začnú sa medzi nami tvoriť menšie skupinky, pretože nevieme spolu stáť a zhovárať sa naraz dvadsiati či tridsiati. Hovorí sa, že hraničný počet ľudí, ktorých dokážeme naraz „zvládnuť“, je dvanásť. Presne toľko a nie viac apoštolov si vyvolil aj Ježiš, keď bol tu na zemi človekom ako my. V armáde má jedno družstvo šesť až osem vojakov, v skautskom hnutí jedna družina má mať nie viac ako osem skautov, podobne sú limitované spoločenstvá modlitieb matiek, pápež Ján Pavol II. z toho istého dôvodu hovorí o bázových spoločenstvách v rámci farnosti, ktoré sú „malé“. V praxi je super, ak sa pohybujeme medzi šiestimi až desiatimi členmi – aj keď sprvu nás možno bude skôr menej.

AKÍ? Hans Buob hovorí: *„Predpokladom živého spoločenstva je obrátenie. Pokiaľ sa nájdú dvaja ľudia úplne vydaní Kristovi, je to počiatok nového života. Toto platí s istotou, len si to musíme uvedomiť. Preto je bezpodmienečne dôležité, aby títo dvaja boli skutočne úplne vydaní Kristovi. Je to základný predpoklad. Nesmieme chcieť rozširovať skupinu príliš rýchlo. Najprv musí byť splnený základný predpoklad, ktorým je úplná vydanosť a tá musí byť neustále obnovovaná.“* Inými slovami, je lepšie, ak sa sprvu stretáme hoci len traja, ale plní vydanosti, viery a Božieho Ducha, než keby nás na stretku bolo desať, ale plných sveta a vlašných voči Pánovi. Hans Buob preto pokračuje a hovorí: *„Z tohto hľadiska je ideálne a normálne, ak žije každý behom týždňa v intenzívnej vydanosti Kristovi tak, ako je toho najviac schopný, aby tak všetko, čo sa okolo neho deje, vnímal v súvislosti so svojim duchovným rastom a vydanosťou. Vydanosť je odpoveďou na zmluvu, ktorú mi Pán ponúka v krste. Je to tzv. milosť posväcujúca, ktorá mi bola darovaná v krste, milosť, ktorá mi prepožičiava svätosť. Je to milosť, ktorá vychádza od Boha a ktorá ma cez moju vydanosť uschopňuje odpovedať Mu. Musíme byť ochotní vydať všetky svoje dary (schopnosti) Bohu k dispozícii aby sme tak už nerozhodovali my, ale Pán.“* Pán buď oslávený, ak takýchto kresťanov nájdeme, vydaných a plných túžby po spoločenstve. Ak nie, potom nás čaká práca – najprv si vo svojom okolí vyhliadnuť niekoho, kto by bol tomuto čo najbližšie a začať pracovať na tom, aby sme si ho takpovediac „pripravili“ na takéto spoločenstvo. V podstate je to vlastne apoštolát, zameraný na jedného, možno dvoch ľudí...

ČO NA STRETKU ROBIŤ? To závisí od toho, kto na ňom sme. Ak máme ten dar byť zhromaždení ľudia veriaci, obrátení a vydaní Pánovi, potom nás samozrejme zaujímajú Božie veci, milujeme Božie veci a teda aj na stretku sa budeme radi modliť, zdieľať s tým, čo sme s Pánom zažili, hovoriť o veciach Božieho Kráľovstva, Cirkvi, farnosti,... Ale čo ak nie? Potom musíme začať niekde úplne inde. Tak, ako Don Bosco nezačal pri mládeži na ulici kázaním, ale hraním futbalu, tak ako Guy Gilbert sa nevybral ku gangom v Paríži v reverende, ale v koženej bunde a na silnej motorke, aj my si budeme musieť na začiatku vybrať niečo, čo bude týmto ľudom primerané. Takže na začiatku to možno budú naozaj také svetské veci, ako sú kávačka, grilovačka, turistika,... Možno si teraz poviete: no dobre, ale čím sa potom budeme líšiť od svetských ľudí, ktorí robia to isté? Odpoveď znie: cieľom. Oni sa zväčša schádzajú preto, aby spolu niečo robili – a ak im niekto nesedí, tak sa ho nejako zbavia. My to robíme opačne: robíme nejaké veci preto, aby sme vytvorili vzťahy. Je nám v istom zmysle jedno, čo robíme, len ak nám to pomôže spoznať sa, spriatelíť sa a nakoniec aj obrátiť sa a zjednotiť sa v jednote Kristovej. Sociológ Rodney Stark hovorí: *„Aby ste niekoho obrátili, musíte byť, alebo stať sa jeho blízkym a dôverným priateľom. ... Ľudia majú sklony prijať náboženstvo nejakej skupiny vtedy, keď ich sociálne putá k jej členom prevážia nad tými, ktoré majú k ľuďom mimo nej.“* Ak teda nemáme vo svojom okolí „šťastie“ na obrátených kresťanov vydaných Kristovi a teda musíme začínať od piky, čiže od evanjelizácie a apoštolátu, potom toto je naša cesta: S pomocou stretnutí, na ktorých sa venujeme niečomu, čo nás dokáže spojiť, budujeme vzťahy a priateľstvo v nádeji, že raz s pomocou Božej milosti toto priateľstvo prerastie do opravdivej trojičnej jednoty opravdivého malého spoločenstva v Kristovi, v Jeho Tele, čiže v Cirkvi. Amen.

DO PRAXE:

1.: UVAŽOVANIE:

Kde teda začneme?

AK JE VAŠA RODINA ešte neobrátená a nezjednotená okolo Krista vo vydanosti viery, potom je možno prvým krokom začať u nej a najprv z nej skúsiť vytvoriť takéto spoločenstvo – manžel s manželkou, manželka s manželom, rodičia s deťmi...

Ak to ale nevyzerá veľmi nádejne – a skôr by bolo vhodnejšie, ak by niekto zvonku napomohol tejto jednote – alebo ak Vaša rodina takýmto spoločenstvom už je, prejdime k druhej možnosti:

NÁJSTŤ V OKOLÍ ľudí, s ktorými by sme mohli takéto spoločenstvo tvoriť, oslovíť ich (či už priamo ak sú veriaci, obrátení a túžia po tom istom), ale nepriamo zoznámením sa a spriatením sa a ich pozvaním do rodiny, na niečo spoločné... Ak naša vlastná rodina ešte nie je opravdivým spoločenstvom domácej cirkvi, môže takýto spoločný rodinný priateľ – aj viacerí, možno aj celá iná rodina – byť tým, čo aj našej rodine napomôže rozhýbať sa a raz sa spoločenstvom naozaj stať.

Urobme si preto **INVENTÚRU** vhodných ľudí, či už vo svojej rodine (ak ešte spoločenstvom nie je), alebo vo svojom okolí:

1. obrátený? áno / nie
2. obrátený? áno / nie
3. obrátený? áno / nie
4. obrátený? áno / nie

A potom prichádza **VÍZIA**: Čo presne budeme robiť? K čomu sú ľudia, ktorých sme si vyhliadli, zrelí a pripravení? Budú to veci Božie? Alebo ešte len svetské – s malou prímou Božích vecí, či sprvu možno ani nie? Ako a čomu sa budeme venovať, aby sme sa spoznali a spriatelili? Čo to odo mňa bude vyžadovať?

2.: KONANIE:

Začnime. Veď ako hovorí sám náš Pán: *„Nie každý, kto mi hovorí: „Pane, Pane,“ vojde do nebeského kráľovstva, ale iba ten, kto plní vôľu môjho Otca, ktorý je na nebesiach“* (Mt 7,21).